נא להכיר

ריאיון עם הדיקן הנכנס, פרופ' יואב דותן

אביחי שלום* ונועה שמידע**

הדיקן הנכנס, פרופ' יואב דותן, חושף בפנינו את תכניותיו לעתיד שלבטח ישפיעו על כולם ● רוצה להפחית את חשיבות מוסד הציונים בפקולטה ● מבטל את פרסום רשימת מצטייני הדיקן ● מצפה להפרטה מלאה של מערכת ההשכלה הגבוהה ● וממליץ לכולם לוותר על מועד ב' ולחפש משהו טוב אחר לעשות בחופש ● ריאיון

פרופ' יואב דותן נולד וגדל בשיכון דן שבצפון תל אביב. סיים שירות צבאי כקצין בחיל התותחנים ופנה להתחיל את לימודיו באוניברסיטה העברית. לפני הצבא הוא עדיין התלבט בין לימודי הנדסה וניהול לבין לימודי משפטים, אבל אנחנו יודעים כבר מה הייתה בחירתו. בסיום התואר התמחה שנה בבית המשפט העליון אצל הנשיא מאיר שמגר ולאחריה התמחה שנה נוספת במשרד לוינבוק.
את לימודי התואר השני סיים באוניברסיטת ברקלי (קליפורניה) בארה"ב, ורק שם התגבשה החלטתו להמשיך בקריירה אקדמית. את הדוקטורט בתחום משפט המִנהל הציבורי, הוא כבר עשה אצל פרופ' יצחק זמיר ולאחריו פוסט דוקטורט באוניברסיטת אוקספורד.
בשנים האחרונות פרופ' דותן היה מרצה אורח בבתי הספר למשפטים בקולומביה ובפורדהאם. בשנת 2004 חזר לאוניברסיטה העברית לשמש מרצה לדיני מנהל ציבורי, תפקיד שממשיך למלא גם כיום.

פרופ' יואב דותן נכנס לתפקיד הדיקן של הפקולטה למשפטים לאחר שפרופ' איל זמיר סיים את תפקידו. פרופ' דותן מונה לתקופה בת 4 שנים (תואר ראשון וחצי שנת סטז') במקביל להיותו מרצה לדיני מִנהל ציבורי ומעביר סמינריון בנושא בג"צ והביקורת השיפוטית בישראל. באמצעות הריאיון הכרנו את הדיקן ואנו יכולים לבשר לכולם שאין מה לדאוג. למי שעדיין לא למד מִנהל ציבורי, ולמי שסתם מתעניין, נא להכיר, יואב דותן הדיקן הנכנס:

פרופ' דותן, האם תפקיד הדיקן הוא המשך טבעי לקריירה?
לא! לא היה לי ברור שאבצע אותו. אם היו אומרים לי זאת לפני חצי שנה אולי אף הייתי מופתע. להיות דיקן זהו תפקיד קשה. אולם נוצר מצב בפקולטה שגרם לי לרצות לקחת על עצמי את התפקיד ואינני מתחרט על כך.

ומה לגבי הפגיעה בתחום המחקרי הנובעת מהתפקיד?
המחקר שלי הולך להיפגע. היכולת שלי לשבת ולכתוב מאמר מתקצצת היום ב-80%. אך אני עדיין מקווה להיות מסוגל ולהמשיך במינון זה או אחר. זהו מחיר שאני מוכן לשלם בשנים שבהן אני אשמש דיקן מאחר שהתפקיד הזה מאוד מאתגר אותי ומאוד שונה ממה שעשיתי עד כה. לכן איני מצטער.

מדוע דווקא דיני המנהל הציבורי, ומתי ידעת שזה יהיה תחום העיסוק שלך?
בהתמחות עסקתי במשפט האזרחי ואת התזה כתבתי במשפט בינלאומי פרטי (מאחר שאהבתי את המקצוע בתור סטודנט והייתי מתרגל בו אצל פרופ' פסברג). אולם תמיד אהבתי את תחום דיני המנהל הציבורי, ולכן כנראה כוונתי לשם. את הדוקטורט כתבתי אצל השופט יצחק זמיר בתחום דיני המנהל הציבורי. במהלך השנים הושפעתי משני אנשים שונים, האחד הוא השופט יצחק זמיר והשני הוא השופט מישאל חשין. שניהם העשירו את עבודתי מאוד והשפיעו עליה.

* סטודנט למשפטים ומדיניות ציבורית, שנה ג'
** סטודנטית למשפטים, שנה ב'

עם כניסתך לתפקיד, האם יש נושא שאתה רואה בו חשיבות עליונה?

לפקולטה למשפטים שלנו יש נכס שלא יסולא בפז. אלו הם הבוגרים שלנו. בוגרי הפקולטה משתלבים בעמדות מפתח במשק כשופטים, עורכי דין מובילים, אנשי עסקים אנשי אקדמיה ומשפטנים שתקופת הלימודים בפקולטה מלווה אותם בהמשך דרכם. הבוגרים הם מקור כוח עצום מבחינה מקצועית, חברתית ופיננסית למוסדות להשכלה גבוהה, ולכן אני תומך במלוא המרץ בחיזוק הקשר איתם.

האם אתה אוהב ללמד? ומהי דעתך על הסטודנטים שלנו?

אני מאוד אוהב ללמד ואני גם נהנה מכך. אני נהנה מהסטודנטים שלנו שהם אינטליגנטים ומתעניינים. מעולם לא נתקלתי בבעיה מיוחדת עם הסטודנטים. הסטודנטים שלנו עומדים בכל קריטריון בינלאומי. איני חושב שהסטודנטים שהיו לי באוניברסיטת קולומביה היוקרתית היו טובים יותר מהסטודנטים שלנו. עם זאת, הבעיה היחידה אצלנו היא הדרך שבה תופס עצמו הסטודנט הממוצע. הסטודנט האמריקני תופס את עצמו יותר ברצינות. לדוגמא: הסטודנט האמריקאי יודיע למרצה במייל על כך שלא יגיע לסמינריון. לגבי חומר הקריאה: כולם קוראים. אצלנו אמנם הגענו גם למצב כזה אך בשיטת התמרוץ. הייתי שמח יותר אם הדבר היה בא לסטודנטים מתוך עניין ותחושת אחריות פנימית, ולא בשל תמריצים חיצוניים. זה נכון שאצלנו הלחץ על הסטודנטים מבחינת שהפרנסה הוא גדול, אך אינני משוכנע שזו סיבה מספיק טובה.

חלק גדול מההישגים שבהם מתגאה הפקולטה בשנים האחרונות הם פרי יוזמת הסטודנטים. אני מאוד שמח על ביטאון "הפקולטה", זהו חלק מהיוזמות המבורכות של הסטודנטים שהפקולטה מקבלת בברכה. פרויקט ברירה ופרויקט עזרי ההדרכה הם חלק מראיית הפקולטה את הסטודנטים כשותפים במוסד שנקרא "הפקולטה למשפטים".

מה אתה מתכוון לעשות כדי לשפר את מצב הסטודנטים?

מצב הסטודנטים לא יכול היה להיות הרבה יותר טוב ממה שהוא היום. ההשכלה המשפטית אצלנו היא ברמה עולמית והטובה ביותר שניתנת כיום במדינת ישראל. הסטודנטים גם נמצאים בנקודת פתיחה טובה לקריירה שלהם. כל סטודנט שמסיים שנה שנייה, מקבל כמה הצעות עבודה במסגרת יריד ההשמה שמתקיים בתוך הפקולטה. הסטודנט אפילו לא צריך "לצאת מהבניין" כדי לקבל הצעות עבודה. בסקר שנעשה לאחרונה על ידי המכללה למנהל שאלו עורכי דין מיהם הבוגרים שהם מדרגים ראשונים בהליך הקבלה לעבודה. על פי התוצאות אנחנו מובילים בגדול! איני חושב שיש מוסד אחר שמתקרב אלינו מבחינה זו.

כמו כן, הפקולטה מציעה לסטודנטים שורה ארוכה של מסגרות פעילות שאין לתלמידי משפטים במקומות אחרים; מסגרות חברתיות, קליניקות וכדומה, מציעים לסטודנטים שלנו הרבה מעבר ללימודים האקדמיים.

ובכל זאת, מה צריך לשנות או לשפר?

מבחינה אקדמית כמות הקורסים שאנו מציעים היא מאוד רחבה לפי כל קריטריון, ורמת שביעות הרצון של הסטודנטים אצלנו היא מאוד גבוהה, כך שיש מעט מאוד על מה להתלונן.

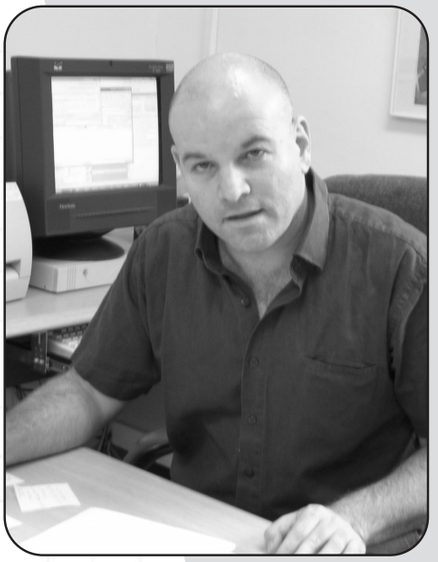

אולם מעבר לרמה האקדמית, הייתי רוצה לפעול כדי להעשיר ולגוון את החוויה הלימודית של הסטודנטים בפקולטה. יש לשפר את החוויה הניתנת לסטודנטים שאינה במסגרת השיעור או התרגיל. הייתי שמח אם כל סטודנט בפקולטה היה חווה במהלך התואר שלו כמה פעילויות כגון קליניקה, משפט מודרך, חברות בכתב עת משפטי (בתקווה שיהיה לנו בפקולטה יותר מכתב עת אחד), הרי בסופו של דבר, אילו החוויות שהסטודנטים יזכרו מהלימודים בפקולטה, ולא את התרגיל בפרוצדורה אזרחית או את השיעור בדיני מנהל ציבורי.

שאנו מגלגלים כדי לשפר את העניין הזה. דוגמה יפה ניתן ללמוד מאוניברסיטת גורג'-טאון ששוכנת בוושינגטון קרוב לבית המשפט העליון של ארה"ב, שם בנו אולם שנראה בדיוק כמו האולם של בית המשפט העליון של ארה"ב. באולם זה נערכת סדנה, שבמסגרתה הצדדים שמתכוננים להופעה בבית המשפט העליון באים כדי להתאמן בהצגת הטיעונים וכו'. הייתי מאוד שמח אם אצלנו הייתה סדנה כזו. הרי, בעצם, גם הפקולטה למשפטים שלנו היא הקרובה ביותר לבית המשפט העליון, ביותר ממובן אחד. זה רעיון יפה ומסוג הרעיונות שהייתי רוצה לראות יותר בפקולטה.

מה לגבי הדרישות המוגזמות שהיו בשנה שעברה מתלמידי שנה א'?

אנו מודעים לבעיה. במוסדות הלימוד המשפטיים, לפני כעשר שנים הייתה נורמה של הגעה לשיעורים ללא קריאת החומר שניתן. הסטודנטים לא היו מגיעים מוכנים או שלא היו מגיעים כלל. כתגובה לכך הפקולטה נקטה צעדים נמרצים להתמודדות עם התופעה בדמותן של מטלות שונות. הפקולטה הצליחה ולעתים אף יתר על המידה! נוצר מצב בו כמעט כל המרצים נוקטים שורה של פעולות שיבטיחו שתהיה השתתפות פעילה של סטודנטים ושתהיה קריאה של החומר לשיעור. בעבר, הסטודנטים לעולם לא היו מתלוננים על כמות חומר הקריאה, מאחר שממילא כמעט אף אחד לא היה קורא. היום נוצר מצב שכולם קוראים ולכן יש לעשות התאמות הכוללות הנחת יסוד שהסטודנטים אכן קוראים, לדוגמה להגביל את חומר הקריאה (אך לא לתת פחות מטלות). המחזור שסיים שנה א' הוא במידה מסוימת "דור המדבר" מאחר שב-100% מהקורסים ננקטים אותם צעדים מעודדי קריאה והשתתפות ולא תמיד נעשו ההתאמות הנדרשות. אנו נפעל כדי שנורמת ה-25 עמודי קריאה לשעת הוראה תיושם. אגודת הסטודנטים למשפטים היא המוניטור הטוב ביותר לקבלת הפידבקים מהשטח.

לפקולטה למשפטים שלנו יש נכס שלא יסולא בפז. אלו הם הבוגרים שלנו שתקופת הלימודים בפקולטה מלווה אותם בהמשך דרכם. הבוגרים הם מקור כוח עצום מבחינה מקצועית, חברתית ופיננסית למוסדות השכלה גבוהה, ולכן אני תומך במלוא המרץ בחיזוק הקשר איתם

מה דעתך על הניתוק של הסטודנטים למשפטים משאר הסטודנטים שבאוניברסיטה העברית?

שאלה זו דווקא מפתיעה אותי, מאחר שיחסית למוסדות אחרים בעולם ובארץ, לפקולטה יש קשרים עם יחידות אחרות באוניברסיטה. האם ידעתם למשל, כי המכון לרציונאליות של האוניברסיטה, שהוציא מתוכו את פרופ' ישראל אומן, זוכה פרס נובל לכלכלה לשנת 2005, מאגד בתוכו, בין היתר, שורה של חברים מהפקולטה למשפטים, יחד עם מתמטיקאים, פסיכולוגים, כלכלנים וחוקרים אחרים ממדעי החברה?!

לקשרים הטובים שלנו עם יחידות אחרות יש מספר סיבות: ראשית, פיזית אמנם אנו נמצאים בבניין נפרד אך הוא אינו רחוק יותר מ-200 מטר מהפקולטה למדעי הרוח או מהפקולטה למדעי החברה. זאת בניגוד למבני בתי הספר למשפטים בארה"ב שלעתים מרוחקים פיזית מהבניין.

שנית, תכנית הלימודים שלנו היא רב-תחומית. הרפורמה שהונהגה בלימודי המוסמך היא ביטוי לקרבה הפיזית ולקשרים המוסדיים הטובים שיש לנו בתוך האוניברסיטה. הרפורמה מציעה מגוון גדול של תכניות בינתחומיות. **בתכנית המוסמך**, הוספנו אלמנט בינתחומי חזק. לדוגמה, המסטרנטים למשפט בינלאומי לומדים חלק משמעותי מהתכנית במחלקה ליחסים בינלאומיים בפקולטה למדעי החברה. כך הם יוצאים לשוק עם בסיס בינתחומי חזק מאוד שקשור לתחום התמחותם. זו מהפכה גדולה אליה ציבור הסטודנטים לא מודע ואנו מתכוונים לנקוט פעולה נמרצת של פרסום. בנוסף יש לנו גם תכניות משותפות לתואר בוגר, כמעט עם כל יחידה אחרת באוניברסיטה, כפי שרובכם כבר יודעים.

לבסוף, אין לשכוח שבנוסף להיותנו פקולטה למשפטים אנו גם בית ספר לקרימינולוגיה. זהו אינו שילוב שקיים בהרבה מקומות. ברמה האקדמית אין זה נכון שיש ניתוק, אלא ההפך הוא הנכון.

מהי עמדתך בנושא "מחברות בחינה" והפצת סיכומי השיעור?

איני מאמין גדול ברגולציה של התנהגות הסטודנטים. יש להתערב כמה שפחות בעניינים מסוג זה. אני לא מרוצה מעצם העובדה שקיימות מחברות בחינה בקורס אותו אני מלמד (במידה שקיימות). הסיבה לכך היא שאני חושב שהן מזיקות לסטודנט המשתמש בהן. אני כסטודנט לא הייתי משתמש במחברות בחינה של מישהו אחר. כמרצה אני לא מתכוון להתערב בעניין, לא אאסור ולא ארשה. הסטודנטים הם אנשים בוגרים אני יכול רק להמליץ להם. מובן שיש אנשי סגל בפקולטה שדעתם שונה משלי, ויש לכבד את עמדתם שהיא הקובעת בעניין זה, לגבי הקורסים שהם מלמדים.

האם המרדף אחר הציון של הסטודנט מובן לך?

בפקולטה קיימת היסטריה טוטלית על גבול הפאניקה בעניין הציונים. הציונים נועדו כדי לעודד למידה. התעסקות בציונים היא מוגזמת ולא רציונאלית; הציונים חשובים אך בוודאי שאינם הכי חשובים בקריירה המשפטנית. סטודנטים שלמדו איתי עם ממוצע 93 אינם בהכרח במקום טוב יותר בקריירה שלהם לעומת אלו עם ממוצע 80. והמעוניינים מוזמנים לפנות אלי כדי לקבל דוגמאות ספציפיות. בריאיון קבלה להתמחות, לא מעניין את המראיין אם אתה סטודנט של ממוצע 84 או 86, והציון בדיני חוזים או במשפט מנהלי הוא פקטור די זניח בהשוואה לנתונים אישיים אחרים. מה שעשוי להיות חשוב הרבה יותר הוא מי אתה וכמה ביטחון יש לך. הייתי מעדיף שהסטודנטים שלי ילמדו וידעו דיני מנהל ציבורי מאשר יצליחו להשיג ציון טוב יותר. ציונים הם כמו שחקן כדורגל שרץ מהר. יש חלוץ שרץ מהר אך הרבה פעמים "עובר את הקו", אז מה זה נותן לו?! אך יש חלוצים שאמנם רצים פחות מהר אך הם מצליחים, בסופו של דבר, להבקיע יותר. אחת המטרות שלי בתור דיקן היא להוציא את הסטודנטים מהטירוף הזה.

כיצד תצליח להפחית את היסטריית הציונים?

אני אגיד להם את זה! אני סבור שהפקולטה לא אמרה זאת עד היום בקול צלול וברור. כל הסטודנטים שלנו הם מצטיינים. מי שאינו מצטיין אינו לומד כאן. הוכחה מצוינת לכך היא התחרות בין כל מצטייני המוסדות האחרים להיכנס לכאן בשנה השנייה ללימודי המשפטים שלהם. אנו מקבלים 250 סטודנטים כולם מצטיינים, "שזיפים, כל אחד מלמיליאן", אחרת הם לא היו פה. באוניברסיטת "ייל" בארה"ב אין ציונים, אני לא בעד לבטל את הציונים לחלוטין כי זה עדיין כלי מסוים, אך אני בהחלט בעד להפחית הפחתה ניכרת את המרכזיות שלהם בחיי הפקולטה. בנוסף, חלק מהעיסוק האובססיבי של הסטודנטים בציונים היא תופעת שיפור הציונים. סטודנטים שניגשים למועד ב' רק כדי לשפר ציון. זו היא רעה חולה שאנשים מבזבזים את חייהם ואת הקיץ שלהם בניסיון לשפר את ציוניהם. אני אומר לסטודנטים לצאת לחופש, לטייל, ללכת לים - "Get a Life". אני שואף להפסיק את התופעה. זוהי שיטה מוזרה לפיה נותנים לסטודנטים שני מועדים כדי שיוכלו להשיג את הציון הגבוה ביותר ובסוף זה מגיע למועד ג' ומועד ד' ומקבל ממדים אבסורדיים. זוהי שיטה פסולה ואינה קיימת בשום מקום בעולם. העניין מטריף את ציבור הסטודנטים ויוצר עומס לא הגיוני על המזכירות ועל אנשי הסגל. בכוונתי לנקוט פעולה, בשיתוף עם נציגי הסטודנטים, על מנת להביא להפסקת התופעה.

אנו מקבלים 250 סטודנטים כולם מצטיינים, "שזיפים, כל אחד מלמיליאן", אחרת הם לא היו פה. באוניברסיטת "ייל" בארה"ב אין ציונים. אני לא בעד לבטל את הציונים לחלוטין כי זה עדיין כלי מסוים, אך אני בהחלט בעד להפחית הפחתה ניכרת את המרכזיות שלהם בחיי הפקולטה

אם כך למה נועדה רשימת הדיקן?

רשימת הדיקן נועדה לתת ציון או "סימון קטן" לסטודנטים שהצליחו יותר מאחרים, אך אינני בטוח שזהו הרעיון הטוב ביותר להשיג זאת. היחס הכללי של הפקולטה לרשימת הדיקן לא יהיה בעתיד כפי שהיה בעבר. מועצת הפקולטה כבר החליטה בשנה שעברה שרשימת מצטייני הדיקן לא תפורסם יותר בפומבי ולא תישלח לגורמים מחוץ לפקולטה, אלא תהיה רשימה פנימית, שהמשמעות שלה תהיה ציון הדבר בגיליון הציונים של הסטודנטים המצטיינים. אני מקווה שבעתיד יהיו לנו דרכים רבות יותר להדגיש הצטיינות של סטודנטים רבים יותר בתחומים מגוונים כמו למשל כתבי עת נוספים שיתנו אפשרות לסטודנטים רבים לקחת חלק בעבודה המשפטית הכרוכה בהוצאת כתב עת.

כיצד אתה רואה את הפקולטה בשנים הקרובות? קשיים? מהפכות? שינויים?

האקדמיה הישראלית בכלל והמשפטית בפרט, נמצאת כיום בתקופת מעבר הכרוכה בשינויים. מה שהיה אינו מה שיהיה ועלינו להיות מודעים לתהליכים אלו.

ההשכלה הגבוהה בעולם מתחלקת למודל האירופי (הקונטיננטאלי) ולמודל האמריקני. **במודל הקונטיננטאלי**, מוסדות ההשכלה הגבוהה הם מוסדות ציבוריים בבעלות המדינה שמתנהלים על פי דפוסים בירוקרטיים ביסודם. בהם כמעט אין ניידות של מרצים בין המוסדות. בין המרצה לתלמידים אין כל קשר. הסטודנטים הם אינם אלא פרטים אנונימיים בתוך גוף גדול ולומדים בכיתות גדולות ללא קשר אינטנסיבי עם המוסד. אני יכול להגיד שבמסגרת הדוקטורט שלי למדתי דיני

מנהל ציבורי בצרפת, בכיתה "קטנה" שמנתה 250 איש. כיתה אחרת יכולה להגיע לאלף איש בשיעור.

המודל האמריקני כולל מוסדות שברובם הם פרטיים. ואף למוסדות הציבוריים דפוסי התנהלות דומים מאוד לאלו הפרטיים. המדינה לא תומכת בהקניית ההשכלה אלא במחקר בלבד. המודל האמריקני הוא למעשה "מודל שוקי" בו יש תזוזה של מרצים בין המוסדות בהתאם להצעות טובות יותר וטובות פחות. המוסד האמריקני תופס את הסטודנטים כ"שותפים לכל החיים". אני מסכים עם תפיסה זו, ולכן גם מברך על

חלק גדול מההישגים שבהם מתגאה הפקולטה בשנים האחרונות הם פרי יוזמת הסטודנטים. אני מאוד שמח על ביטאון "הפקולטה", זהו חלק מהיוזמות המבורכות של הסטודנטים, שהפקולטה מקבלת בברכה

כל אותן יוזמות מבורכות של הסטודנטים, אצלנו בפקולטה. בעולם ישנו תהליך של התמוטטות הדגם הקונטיננטאלי, שלא מצליח לעמוד בתחרות עם המוסדות הפרטיים שבארה"ב. תהליך זה מורגש גם בארץ. "רישיון אספקת המוצר" על ידי השוק הפרטי מחד, וצמצום התקציבים הציבוריים למוסדות ההשכלה הגבוהה מאידך, יוצר תהליך של "הפרטה זוחלת". זהו תהליך שניתן לאהוב או לא, אך אין מנוס מלהתמודד איתו.

מלבד התחרות מול מוסדות בארץ אנו מתחרים גם עם מוסדות בחו"ל. חלק לא קטן מהאנשים שאנו שולחים לתואר שני או שלישי בחו"ל (ובעיקר לארה"ב) לא חוזרים לארץ. הם נכנסים לשוק העבודה האמריקני. כתוצאה מכך, אנו נדחקים למצב קשה מבחינתנו. מצד אחד אנו מוסד ציבורי בעל תקציבים שקטנים משנה לשנה, ומצד אחר צריכים להתחרות עם שוק פרטי.

מה הפתרון שאתה רואה למצב?

הפרטה! ככול שנכיר מהר יותר במציאות, כך נצטרך לחשוב במונחים של הפרטה. אני מעדיף הפרטה מלאה של הפקולטה למשפטים מאשר הפרטה חלקית שבה נשארים החסרונות בהיותנו מוסד ציבורי ללא יתרונותיה של ההפרטה. לאורך זמן ההפרטה תפעל לטובת כולם. אין לי כל ספק שאנו יכולים להתמודד ולהתחרות בכבוד בתחרות חופשית של מוסדות להשכלה גבוהה למשפטים.

ייתכן שהפקולטה למדעי הרוח חייבת להיות מוסד ציבורי אך אנו לא חייבים את תמיכת המדינה במיוחד בשל היותנו פקולטה למשפטים. אין סיבה ש"סחורת" ההשכלה המשפטית לא תצליח להיות מסופקת על ידי השוק. אני רוצה להדגיש שאינני תומך בהפרטה מסיבות אידאולוגיות. הייתי שמח אם המדינה הייתה ממנת השכלה ציבורית במחיר השווה לכל נפש לכולם. אך זהו אינו העולם שאנו חיים בו כיום, וגם לא, להערכתי, העולם שבו נחיה בעשורים הקרובים, ואין לנו מנוס מלהסתגל לכך.

האם הפרטה עתידית אשר תגרום לעלייה דרסטית של שכר הלימוד, לא תגרום להשכלה הגבוהה להיות לעשירים בלבד?

הטענה אינה נכונה היות שאינה נתמכת במציאות. החתך הסוציו-אקונומי של הלומדים היום במכללות למשפטים אינו גבוה מזה של הסטודנטים הלומדים באוניברסיטאות ואולי אף נמוך יותר.

בנוסף יש להבדיל בין השכלה בסיסית לבין רכישת מקצוע. הסטודנטים שלנו, רובם ככולם, מגיעים לנקודת הפתיחה הטובה ביותר מבחינת תעסוקתית. יש הטוענים שהתמיכה בהשכלה הגבוהה היא דווקא סבסוד לרכישת מקצוע של בעלי חתך סוציו-אקונומי גבוה יותר שמוסדות ההשכלה הגבוהה נגישים אליהם. הם ניגשים ללמוד באוניברסיטאות בהן הרמה גבוהה מזו שבמכללות אך שכר הלימוד נמוך פי 2 עד 3.

מה אתה חושב על "בריחת המוחות" מהפקולטה?

יש אמת בכך שהרבה שמות גדולים שלנו עובדים כיום במכללות פרטיות. זאת משום שהסדרי הפרישה של האוניברסיטה העברית הם נדיבים עד כדי אבסורד ומאפשרים לאנשים המגיעים לגיל 60 לקבל יותר כסף מהאוניברסיטה אם יפרשו מאשר אם ימשיכו לעבוד! חשוב לציין כי גם אלו שפרשו עדיין משתפים איתנו פעולה בהרבה תחומים ובמידה רבה ממשיכים לראות בפקולטה את ביתם. ואולם הצד השני של תופעה זו, כלומר "חצי הכוס המלאה", היא שבניגוד למוסדות להשכלה גבוהה אחרים יש לנו אפשרות לקלוט אנשים צעירים ומוכשרים. ניתן לומר כי הרמה הכללית של אנשי הסגל אצלנו לא נפגעה. גם אם השמות פחות מוכרים אין זה אומר שמבחינה אקדמית הם פחות טובים. מבחינה בינלאומית אנשי הסגל האקדמי נבחנים על פי היכולת שלהם לפרסם בחו"ל. בדיקה על פי קריטריון שכזה, מלמדת שלא רק שהרמה האקדמית שלנו לא נפגעה אלא היא אפילו עלתה. הנבחרת הצעירה שלנו כיום היא מאוד חזקה. צוות ההוראה שלנו היום הוא מהמובילים שיש וברמה בינלאומית.

התחרות האמיתית שלנו על אנשי הסגל היא עם מוסדות מחו"ל, וגם איתה אנו מתמודדים בכבוד. האוניברסיטה העברית באופן מסורתי לוקחת את רוב מענקי המחקר של הקרן הישראלית למדע, ה-I.S.F. בכל אופן אנו עם "היד על הדופק" מאחר שגם אם כיום מצבנו טוב, עדיין יש לדאוג לטווח הרחוק...

פרופ' דותן הצליח להביע את השקפתו על המצב הקיים ואת תכניותיו לעתיד. נראה כי יש למה לצפות. בשם הסטודנטים אנו מבקשים ממנו שיזדרז בכל הנוגע ל"הרגעת" חרדות הציונים בפקולטה. אנחנו מאחלים בהצלחה לדיקן החדש שלנו ●